

Forfatter: Holberg, Ludvig

Titel: Værker i tolv bind 3-7: Komedier

Citation: Holberg, Ludvig: "Værker i tolv bind 3-7: Komedier", i Holberg, Ludvig: *Værker i tolv bind 3-7: Komedier*, udg. af F. J. Billeskov Jansen , Rosenkilde og Bagger, 1969-1971, s. 58. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-holb05val-shoot-idm140203111295792/facsimile.pdf> (tilgået 15. maj 2024)

Anvendt udgave: Værker i tolv bind 3-7: Komedier

MELAMPE

SCEN. 4.

Dorothea. Sganarell.

DOROTHEA. Aal det er en Ynk at see paa den stakkels Jomfru; Intet i Verden kand trøste hende, men hun raaber hver Øyeblik: Min Verdens Glæde er mig berøvet, Melampe er borte. Men der seer jeg Sganarell; stakkels Karl, han er lige saa bedrøvet som vi andre. Jeg seer, Sganarell, at du er en troe Tienner og tager Part i Jomfruens Sorg; du seer ret ilde ud af Sorg.

SGANARELL. Ja jeg har nok Aarsag at sørge; jeg har større Sorg end I andre.

Han græder.

DOROTHEA. Har du nogen a parte Sorg?

SGANARELL. Ja, jeg har een, som bringer mig i Graven. Vor gamle sorte Kat, som jeg elskte som min kiødelige Broer, har faaet ont i sit eene Been; Jeg frygter, at det er Podagra.

Han græder.

DOROTHEA. See engang hvilken Phantast! der ligger stor Magt paa en raaden Kat.

SGANARELL. Hør Dorthé, eftersom vi skal spille Tragedie i Huuset, saa maa jeg jo ogsaa ha en Rolle; thi at hænge sig for en Kat eller Hund, fortienner lige store Ære Stotter, de er u-mælende Bæster tilsammen. Hvilken der er meest fornemme eller bør staae højest i Rangen, er mig u-bekiendt.

DOROTHEA. Det vil gaae dig ilde, dersom Jomfruen faaer høre at du legger ikke meere Sorgen paa Hiertet, men ligner din lumpen Kat ved saadan et artigt Creatur som Melampe.

SGANARELL. Men ræt Alvor, gaaer denne Sorg jer til Hierte, Mammeselle?

DOROTHEA. Mit Hierte er færdig at briste af Sorg.

SGANARELL. Jeg merker nok, at I gaaer med en Frue i Maven. See engang hvilke fornemme Nykker hun har allereede.

ACTUS I. SCENÆ 4-5.

DOROTHEA. Jeg skal min Troe klage dig for Jomfruen.
SGANARELL. Meener I, at alt dette, som jeg har sagt,
var mit Alvor? Ney, jeg sørger min Troe ligesaa meget
som nogen anden, og jeg har allerede giort et Sørge-
Vers over Melampes Forliis.

DOROTHEA. Jeg kiender dig nok, din Spotte-Fugl.

SGANARELL. Det er min Troe sandt jeg siger. Jeg veed,
at der blir holdet Sørge-Stue, og saa skal der jo dees
Vers ud. Nu løber jeg hen til den, som er Imprimatur i
Aar, at han skriver derpaa. Adieu!

De gaaer.

SCEN. 5.

GUSMAN *alleene med Melampe paa Armen.* Mon der
kommer nogen efter mig? Ney jeg seer ingen. Jo der
kommer een. Ney det var min egen Skygge. Aa! nu
faaer jeg min Aande igien. Hey! Hvad vil den Spion?
Wer da? Ney, der er ingen; mit eget Blod giør mig
bange.

Han begynder at skraale.

Aa --- See der har I den tilbage, spar mit Liv. Men
der er jo slet ingen. Hvad kand dog ikke Frygt giøre?
Mig synes hver Øyeblik at være omringet af Folk,
skjønt jeg er gandske alleene. Nu seyler jeg i Havnen
og har kastet Anker. Om nogen spør herefter, hvo der
er den største Mand i Verden, da kand svares uden Be-
tænkning, det er Gusman; thi jeg har giort selv samme
som Paris Kong Priapi Son af Troja, der tog Helene
bort. Homerus eller Senecus burde staae op af Graven
igien for at beskrive i lige saa tyk Bog disse mine Be-
drifter; Thi vore Tiders Poeter er ikke den Ære værd.
Nu vil jeg giøre en Lignelse mellem mig og Paris, at
den gunstige Læser kand deraf see, hvilken af os er
størst. Gaaer vi til Fødselen, da var Paris vel en stor
Junker, og jeg en Carnali, men just fordi jeg er en Car-
nali, just derfor er jeg større end han; thi han som en